

Дийн Кунц - „Шадоу Стрийт номер 77“

Ърл Бландън, бивш американски сенатор, се прибра у дома си кисел и пиан в два и петнайсет през ношта с прясна татуировка: нецензурна фраза от две думи, изписани със сини печатни букви между кокалчетата на средния пръст на дясната му ръка. По-рано същата вечер в един бар бе протегнал същия този пръст към друг посетител, който не говореше английски и беше от някакво затънтено кътче на Третия свят. Явно жестът беше непознат там въпреки безбройните холивудски филми, в които той бе демонстриран от не един и двама идоли на големия екран. Нещо повече, невежият чужденец погрешно прие вдигнатия пръст за приятелски поздрав и отвърна с многократно кимане и усмивка. Вбесен и сконфузен, Ърл мигом напусна бара и влезе в близкото студио за татуиране, където пренебрегна съветите на художника и на петдесет и осем годишна възраст се сдоба с първата си телесна декорация.

Когато Ърл влезе през главния вход на представителната сграда „Пендълтън“ и се озова във фоайето, нощният портиер Норман Фиксър го поздрави по име. Норман седеше на висок стол зад гишето на рецепцията вляво с отворена пред себе си книга и приличаше на кукла на вентрилоквист: с оцъкдени сини очи, вдълбани бръчки като белези по лицето му, които засилваха приликата с марионетка, и килната под странен ъгъл глава. С ушития си по поръчка черен костюм, колосана бяла риза, черна папийонка и педантично сгънатата снежнобяла кърпичка в малкото джобче Норман беше прекалено официален в сравнение с другите двама портиери от предишните смени.

Ърл Бландън не харесваше Норман. Изпитваше недоверие към него. Портиерът твърде много се престараваше в любезността си. Ърл нямаше вяра на хора, които се престарават. Винаги се оказваше, че крият нещо. Например биха могли да крият обстоятелството, че са агенти от ФБР, а да се правят на лобисти, носещи куфарчета с подкуп и хранещи дълбока почит към поста сенатор. Ърл нямаше подозрения, че Норман Фиксър е агент от ФБР, но бе убеден, че е нещо повече от това, за което се представя.

Ърл отвърна с намръщена гримаса на поздрава на Норман. Щеше му се да вдигне новоукрасения си среден пръст, но се въздържа. Да обиждаш портиер не бе разумна постъпка. Току-виж пощата ти започнала да се губи. Или пък костюма, който очакваш от химическото чистене в сряда вечер, може да бъде доставен в апартамента ти седмица по-късно. С петна от храна. Вярно, да размаха среден пръст срещу Норман би му донесло удовлетворение, но пък за извинение след това щеше да е принуден да удвои бакшиша му за Коледа.

Така че Ърл отнесе намръщената си физиономия през настланото с мрамор фоайе, плътно скрил в юмрук палавия пръст. Мина през междинната врата, която Норман му отвори с натискане на електрически бутон, и влезе в общото преддверие, където зави наляво, облиза устни в предвкусане на питието преди лягане и пое към северния асансьор.

Апартаментът му беше на третия, последен етаж в сградата. Не разполагаше с гледка към града, прозорците му бяха ориентирани към вътрешния двор и останалите осем апартамента на същото ниво, но разположението му беше достатъчно добро, че да го нарича свой пентхаус най-вече защото се намираше в престижната сграда „Пендълтън“. Навремето Ърл притежаваше имот на площ от двайсет декара и къща със седемнайсет стаи. Загуби и нея, и останалите си активи, за да може да се заплати с онези кръвопийци, с онези лъжливи влечуги, чумата да ги тръшне дано и тях, и всички от съсловието им, гадни съдебни защитници.

Щом вратите на асансьора се затвориха и кабината пое нагоре, Ърл се загледа в ръчно изработения стенопис над бялата ламперия, който преминаваше към тавана: весело

издигащи се пойни птици сред позлатени от слънцето облаци. Понякога, както в този случай, красотата на изображението и жизнерадостта на птиците изглеждаха пресилени, толкова дразнещи, че на Ърл му се приискаше да вземе цветен спрей и да унищожи панорамната творба.

Може би щеше да го е сторил, ако в асансьора и коридорите нямаше охранителни камери. Управителният съвет на собствениците щеше да поправи щетите и да го накара да плати за ремонта. Вече не получаваше купища пари в куфарчета, чанти, дебели хартиени пликове, пазарски торби, кутии за понички или залепени със скоч към телата на скъпи проститутки, които пристигаха голи под кожените си манта. Напоследък бившият сенатор тъй често изпитваше потребност да унищожава и вреди, та трябваше да впрегне целия си самоконтрол, за да не се озове в приют за бедни заради вандалщини.

Той затвори очи, за да се отърси от сладникавата сантименталност на окъпаните в слънце сини птици. Когато температурата падна рязко, поне с двайсет градуса, при преминаването на кабината през втория етаж, Ърл отвори очи стреснато и с недоумение забеляза, че вече не е заобиколен от стенописи. Охранителната камера липсваше. Бялата ламперия също беше изчезнала. Нямаше я и мраморната настилка. През непрозрачни кръгове в тавана от неръждаема стомана струеше синя светлина. Стените, вратите и подът също бяха покрити с неръждаема стомана.

Преди подгизналият от мартини мозък на Ърл Бландън да е успял да осъзнае трансформацията на асансьора, кабината спря да се издига нагоре и рязко потъна обратно. Стомахът му сякаш подскочи и се върна надолу. Той се препъна встрани, стисна ръкохватката и успя да се задържи на крака.

Кабината не вибрираше, нито се поклащаше. Не се долавяше шум от захранващите кабели. Не се чуваше тракането на противотежестите. Нямаше го триенето на ролки по смазаните водещи релси. Със скоростта на експресен асансьор стоманената кабина се носеше безпрепятствено и тихо надолу.

Преди таблото с бутони – 0, 1, 2, 3 – се намираще вдясно от вратите. И сега беше там, но числата започваха от 3, намаляваха към 2, 1 и 0 и следваха други от 1 до 30. Щеше да се притесни, дори и да беше трезвен. Докато индикаторната светлина се местеше от 7 към 8, а после към 9, кабината слизаше. Нямаше начин да греша. Подът сякаш пропадеше под него. Освен това „Пендълтън“ беше само на четири етажа, три от тях над земята. Етажите на това табло трябва да бяха подземни, под нивото на сутерена.

В това нямаше логика. „Пендълтън“ разполагаше само с един подземен етаж, не с трийсет или трийсет и един.

Значи това вече не беше „Пендълтън“. Което беше още по-нелогично. Абсолютно нелогично.

Може би беше припаднал. Кошмар, причинен от водката.

Никой сън не може да е така ярък, толкова наситено осезаем. Сърцето му заби лудо. Пулсът блъскаше в слепоочията. В гърлото му се върнаха киселини и щом се опита да преглътне, за да премахне горчилката, от усилието очите му се напълниха със сълзи и зрението му се замъгли.

Той избърса сълзите с ръкава на сакото си. Примигна към индикатора на таблото: 13, 14, 15... Обзет от паника при ненадейното интуитивно убеждение, че е отнасян към загадъчно и ужасяващо място, Ърл пусна ръкохватката. Прекоси кабината и потърси на осветеното табло бутон за аварийно спиране.

Нямаше такъв.

Когато кабината подмина 23, Ърл заудря с палец 26, но асансьорът не спря, дори не намали скоростта, докато не стигна до 29. Тогава бързо, но в същото време плавно,

загуби инерция. С тихо свистене, като от избуване на хидравлична течност в цилиндър, асансьорът съвсем спря, очевидно на трийсет етажа под града.

Изтрезнял от свръхестествен страх – страх от какво, не можеше да каже, – Ърл Бландън се отдръпна от вратата. Облегна се тежко върху задната стена на кабината.

В миналото си като член на сенатската Комисия за въоръжените сили беше присъствал на среща в бункер дълбоко под Белия дом, предвиден за спасяването на президента от евентуален ядрен холокост. Това дълбоко укрепление, макар чисто и добре осветено, му се стори по-зловещо от гробище през нощта. Имаше спомени, свързани с гробищата, от ранните си години като щатски законодател, когато си мислеше, че няма кой да види вземането на подкуп на такова усамотено място. Този тих асансьор беше далеч по-зловещ дори от президентския бункер.

Той чакаше вратите да се отворят. И чакаше.

Никога през живота си не се беше проявявал като страхливец. Напротив, той самият всяваше страх у околните. Изненада се, че може да бъде подложен на такъв внезапен и тотален тормоз. Даваше си сметка обаче кое го поставя в такова жалко положение: усещането за нещо неземно.

Непоклатим материалист, Ърл вярваше само в онова, което можеше да види, пипне, вкуси, помирише и чуе. Доверяваше се единствено на себе си и нямаше нужда от никого. Вярваше в силата на съзнанието си, в способността си хитро да извлича облага от всяка ситуация.

Сега беше беззащитен пред свръхестественото.

Побиха го тръпки, толкова мощни, та имаше чувството, че ще чуе тракането на костите си. Опита да стисне юмруци, но се оказа, че от ужаса ръцете му са твърде слаби за такова усилие. Вдигна ги, огледа ги и си пожела да се превърнат в метални боксове.

Вече беше достатъчно трезвен, за да си даде сметка, че обидното послание на двете думи, татуирани на средния пръст на дясната му ръка, едва ли щяха да са по-ясни в този си вид на невежия посетител на бара. След като не говореше английски, надали го четеше.

По-склонен да се подложи на самокритика отвсякога в живота си, Ърл Бландън измърмори:

– Кретен.

Щом вратите на кабината се отвориха, уголемената му простата стори онова, което юмруците му не пожелаха да изпълнят – сви се. Той бе опасно близо до напикаване в панталоните.

Зад отворените врати на асансьора се простираше абсолютна тъмнина, подобна на бездна – огромна и навярно бездънна, – в която синята светлина от кабината не можеше да проникне. В смразяващата гробна тишина Ърл Бландън стоеше неподвижно, оглушал дори за ударите в гърдите си, сякаш кръвта изведнъж бе пресъхнала в сърцето му. Това беше тишината на края на света, където нямаше въздух за вдишване, а времето свършваше. Не бе чувал по-ужасяващ звук... докато не долетя друг, още по-обезпокоителен: нещо се приближаваше откъм тъмата зад отворените врати.

Тиктакане, стържене, приглушено шумолене. Беше или слепият, но неотклонен устрем на нещо голямо и странно, извън пределите на въображението на сенатора... или прииждането на нетърпелива орда от по-малки, но също толкова загадъчни създания. Остър писък, почти като електронен звук, но все пак без съмнение глас, проехтя от мрака и не бе ясно дали изразява глад, копнеж или жажда за смърт, но със сигурност бе предизвикан от неудържима потребност.

Паниката у Ърл надделя над парализата от ужаса и той се извъртя към командното табло, за да потърси бутон за затваряне на вратата. Във всички асансьори имаше такъв. Не и в този. Нямаше нито бутон за затваряне, нито за отваряне на вратата, нямаше и

такъв за аварийно спиране, нито аларма, телефон или интерком, само цифрите, сякаш този асансьор никога не се разваляше и не изискваше поддръжка.

Мерна нещо с периферното си зрение през отворената врата. Обърна се да го погледне директно с мисълта, че сърцето му може да спре от гледката, но съдбата не му беше отредила толкова лесен край.

След като беше прострелян с пет куршума, когато се отзова на сигнал за домашно насилие, едва не умря в линейката, едва не умря на операционната маса, впоследствие се зарази от тежка вирусна пневмония и едва не умря по време на болничното лечение, Девън Мърфи бе напуснал полицията преди две години. Въпреки че беше работил като патрулиращ полицай, ни най-малко не се срамуваше да продължи кариерата си като пазач или, както някои от бившите му униформени колеги биха се изразили, като ченге под наем. Девън не страдаше от комплекса на мачото. Нямаше потребност да доказва колко е печен. Беше само на двацет и девет и искаше да живее, а шансовете му за това бяха значително по-големи като охрана в „Пендълтън“, отколкото като мишена за кой ли не бандит и наркоман по улиците.

Охранителният център се помещаваше в западния край на сутерена, в стая между апартамента на началника по поддръжката и инсталационната станция. Лишеното от прозорци помещение с размери пет и половина на единайсет метра беше уютно, без да предизвиква клаустрофобия.

Микровълнова печка, кафе машина, хладилник и умивалник допринасяха за почти домашния комфорт. Униформата в цвят каки беше малко глупава и единственото, което спасяваше Девън от приликата с портиер, беше коланът за пистолет, на който бяха закачени калъфче с флакон лютив спрей, калъф за мобилен телефон, връзка ключове, фенерче и въртящ се кобур с полуавтоматичен пистолет „Спрингфийлд Армъри“ 45-и калибър.

В луксозна жилищна сграда като „Пендълтън“ вероятността пистолетът да му потрябва беше колкото тази да бъде отвлечен от извънземни на път към къщи.

Основното му задължение беше да следи двацет и четирите охранителни камери в сградата. Два пъти по време на дежурство отиваше да глътне свеж въздух, като обикаляше сутерена, партера и вътрешния двор, което му отнемаше петнайсет минути. На стената бяха монтирани шест плазмени монитора, като всеки беше разделен на четири и показваше сигнала от четири охранителни камери. Девън можеше да увеличи изображението на всяка от камерите на пълен екран с помощта на контролно тъчскрийн устройство „Крестрон“, ако забележеше нещо подозрително, което не му се беше налагало досега. Шадоу Стрийт номер 77 беше най-спокойният адрес в града.

В „Пендълтън“ живееха и приятни хора, и гадняри, но управителният съвет на собствениците се отнасяше добре със служителите. Девън разполагаше с удобен работен стол „Херман Милър“. Хладилникът беше зареден с минерална вода, сметана, кафе с различни аромати, всякакви допълнения за всевъзможни напитки, предпочитани от дежурния охранител.

Той отпиваше ямайско-колумбийска смес с щипка канела в момента, в който звуков сигнал го информира, че някой е отворил вратата към фойето и влиза от улицата. Погледна съответния плазмен монитор, настрои образа на пълен екран и видя сенатор Ърл Бландън да идва от декемврийската нощ въвн.

Бландън беше от гаднярите. Трябваше да е в затвора, но беше откупил свободата си с огромни суми, платени на адвокати в костюми за по пет хиляди долара. Без съмнение беше заплашил, че ще повлече надолу със себе си половината си политическа партия, ако не обработят своите прокурори и съдии на конци, така че кукленото шоу, наречено правосъдие, да следва предпочитания от него сценарий.

Работата в полицията беше направила Девън някак циничен.

С гъстата си бяла коса и римски профил Бландън още имаше вид на сенатор и явно си мислеше, че това е достатъчно да продължи да предизвиква същия респект, както преди позорната загуба на поста си. Той се държеше рязко, пренебрежително, арогантно и трябваше да подстриже космите в ушите си, подробност, заинтригувала Девън, който беше изключително стриктен по отношение на външността си.

Бландън беше поел толкова алкохол през годините, че признаците на пиянство вече не му личаха: дори и силно наквасен, не завалеше говора и походката му оставаше стабилна. Вместо да залита, когато бе почерпен, той изглеждаше по-висок, държеше раменете си още по-изправени и вдигаше брадичка още по-властно, отколкото когато беше трезвен. Опиянението му беше загатнато тъкмо от безупречната стойка и дръзкото самообладание.

Норман Фиксър, нощният портиер, отключи вътрешната врата на фойето. От монитора в охранителния център, показващ вратата, прозвуча сигнал.

Независимо че мястото на Бландън беше в затвора, а не в такава луксозна жилищна сграда, той беше собственик на апартамент. Като всеки от обитателите очакваше да има своето уединение дори и в общите части на „Пендълтън“. Девън Мърфи никога не проследяваше живущите с помощта на камерите по коридорите или асансьорите, правеше изключение само за бившия сенатор, който можеше да бъде невероятно забавен.